

tui ta üle mägede ja läbi orgude, murega ja waewaga. Walu waigistab walu ja kaks kolkku kaswanud walu muudawad ennast kolkku õitsewaks õnneks. — Ühest seesugusest haamatud, õnnetumast õnne-kandidatist räägib järgmine jutustus, selle poolest parem kui mõni teine, et see oma peas asjas tõsi on.

Bauz'e linn Elbe jõe ühe aru ääres, on nii tena looduse-paiga peal, kui Bauzelased ja nende külalised seda iganes soowida wõiwad. Ilma waewata ei saada aga siin maailmas õnne ega ilu kätte. Ka Bauzelased ja nende külalised piawad sellepärast kõige selle looduse-ilu eest oma jägu waewa kannatama ja raskust kandma. Mitte ainult ei pia tulija, tulgu tema kust poolt tahes, kõrget mäge üles ronima, enne kui linna saab — ei, ka linna sees käiakse mägedest üles ja alla, nii et mõnes uulitsas sõita pea koguni mitte võimalik ei ole, enamist ka mitte ei sõideta. Siiski on linn elawas läbikäimises wälise maailmaga. Kauplemine ja käsitöö on õitsemas ja oma tekkis elab sealine rahwus nii lõbusas osawõtmises, nagu seda teismistes linnades merest eemal enamist ikka leitakse. Selle poolest on Bauz'e linn koguni mõne teise teismise linna ees, on vähemate linnade sarnane: ühe Bauzelase osawõtmine teise elust ja asjust tipub sagebalt

lilale minema ja wõerab, kes suurematest paikadest jenna tulewad, soowiswaid mõnikord vähemat osawõtmist. On üks seesugune õnnetu ennast linna müüride wahel asutanud, siis ei tohi tema enam loota, et tähelepanemata läbi maailma-lära pugeda ja omal wiisil tasakesti lõbusast elada wõiks. Tema on auusate Bauzelaste osawõtmise sihi-märgiks saanud, kes hoolsad on temale tutvustamiseks, mida tema wahest koguni mitte ei soowi ega oisi, igal poolel abiks olla, tema endise elu üle teatusti koguda, muidugi mitte tema enese poolt, waid teistest „ustatawatest“ paikadest. Mida paremaks tema elu ja lugu leitakse, seda suuremaks kasvab osawõtmine tema kohta. Peitku tema ennast oma nelja seina wahel niipalju kui tahab — ligemise-armastus leiab mulku, ja enne kui tema sellest weel diete on aru saanud, seisab tema juba tekket weite linna „maailma-lära“. On aga asuja koguni jõukas, torraline noor poisimees, nendanimetatud „hea pere-konnast“, siis kasvab Bauz'e linna kodurahwa osawõtmine määramata, nimelt neis perekondades, kus rohkest noppimata lillakesi õitseb.

Sedawiisi oli lugu selle jutustuse algul Eduard Büchner'iga, ühe siiskandwa aptheki noore peremehega, kes seda aptheki hiljuti omale oli ostanud. Tema oli, luida pea „ustatawast paigast“ kuuldi,